

การจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

Welfare Provision for Disabled Persons of Phra Nakhon Si Ayutthaya
City Municipality

สุกัญญา เอี่ยมสิทธิพรกุล¹ และอภิชาติ ปานสุวรรณ²

Sukunya Iamsitthipornkun and Apichat Pansuwan

Received: July 05, 2024

Revised: September 11, 2024

Accepted: September 26, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา 2) เปรียบเทียบการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) นำเสนอแนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ใช้การวิจัยแบบผสมวิธี แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย คือ แนวคิดทฤษฎี ลักษณะประชากรศาสตร์ สวัสดิการสังคม และความรู้เกี่ยวกับคนพิการ โดยมีสมมติฐานในการวิจัยคือคนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาต่างกัน ใช้การวิจัยแบบผสมวิธี ดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณก่อน ประชากร คือ คนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จำนวน 544 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 231 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบบประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ค่าเอฟ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการทดสอบแอลเอสดี ขั้นตอนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลหลักคือ คณะผู้บริหาร พนักงานเทศบาล และคนพิการ จำนวน 11 คน คัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสร้างข้อสรุปและวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพการจัดสวัสดิการคนพิการ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ

¹⁻² มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา; Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

Corresponding Author, e-mail: apichat_asm@hotmail.com, Tel. 094-9782426

ด้านเบี้ยความพิการ 2) ความคิดเห็นของคนพิการที่มีระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนคนพิการที่มีเพศและอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนคร พระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน และ 3) เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ควรจัดสวัสดิการคน พิการให้ครบทั้ง 8 ด้าน โดยสำรวจความต้องการของคนพิการ จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นและ งบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

คำสำคัญ: การจัดสวัสดิการ, คนพิการ, เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

Abstract

The purposes of this research article were 1) to study the state of welfare provision for disabled persons of Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality; 2) to compare the welfare provision for disabled persons of Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality classified by personal factors; and 3) to present the guidelines of the welfare provision for disabled persons of Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality. It was a mixed-methods research, divided into 2 steps. Step 1 was a quantitative research. The conceptual framework used in the research was theoretical concepts, demographic characteristics, social welfare, and knowledge about disabled persons. The research hypothesis was that disabled persons with different personal factors had different opinions on welfare provision for disabled persons in Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality. The quantitative research was conducted first. The population was 544 disabled persons in Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality. The sample consisted of 231 persons. The research instrument was a 5-level rating questionnaire. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, t-test, F-test, and one-way analysis of variance. When differences were found, the LSD test was performed. Step 2 was a qualitative research. The main informants were 11 executives, municipal staff, and disabled persons who were purposively selected. The instruments used were semi-structured interviews. Data were analyzed by creating conclusions and analyzing content. The research results found that 1) the

overall welfare provision for disabled persons was at a moderate level. The aspect with the highest average value was disability allowance; 2) the opinions of disabled persons with different levels of education, occupations, and incomes on the municipality's welfare provision for disabled persons were significantly different at a statistical level of 0.05. Disabled persons with different genders and ages had similar opinions on the welfare provision for disabled persons in Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality; 3) Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality should provide welfare for disabled persons in all 8 aspects by surveying the needs of disabled persons, creating local development plans, and annual budgets to develop the quality of life of disabled persons.

Keywords: Welfare Provision, Disabled Persons, Phra Nakhon Si Ayutthaya City Municipality

บทนำ

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการตั้งแต่ปี พ.ศ.2550 และมีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.2556 ซึ่งระบุว่า คนพิการที่มีสัญชาติไทยควรมีการจดทะเบียนคนพิการเพื่อที่จะได้เข้าถึงสิทธิของรัฐหรือของสาธารณะ แต่ในความเป็นจริงแล้ว คนพิการยังไม่สามารถเข้าถึงสิทธิอย่างทั่วถึง (ณัฐวิกรม พันธวงศ์ภักดี และนิภัทรา นาคสิงห์, 2563) พระราชบัญญัติดังกล่าว มุ่งเน้นให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ประกอบกับพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้เทศบาลนคร มีหน้าที่ต้องส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ มีการจัดแบ่งภารกิจระหว่างรัฐบาลและเทศบาลภายใต้การกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้เทศบาลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง โดยการสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส ดังนั้น การกระจายอำนาจให้แก่เทศบาล จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเป็นอย่างมาก

เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา มีพันธกิจในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการส่งเสริมสุขภาพอนามัย การจัดการศึกษา การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งการส่งเสริมการเล่นกีฬา ซึ่งในเขตเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา มีคนพิการที่รับเบี้ยความพิการ เดือนพฤศจิกายน 2566 จำนวน 1,081 คน โดยเมื่อพิจารณาประเภทความพิการทั้ง 7 ประเภท พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายมากที่สุด จำนวน 544 คน ซึ่งจากแผนพัฒนาท้องถิ่น เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา มีโครงการที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ได้แก่ โครงการส่งเสริมอาชีพผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส โครงการอบรมให้ความรู้การจัดการสวัสดิการคนพิการ โครงการเยี่ยมบ้านผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส โครงการช่วยเหลือประชาชนตามอำนาจหน้าที่ด้านส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต และโครงการสนับสนุนการเสริมสร้างสวัสดิการทางสังคมให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ (กองยุทธศาสตร์และงบประมาณ เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา, 2566) ในสภาพแห่งความเป็นจริงต้องยอมรับว่าคนพิการในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิทธิดังกล่าวได้ทั่วถึงอย่างเป็นอิสระ อีกทั้งยังมีความจำเป็นจะต้องยื่นเรื่องผ่านส่วนกลางหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีอำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ด้วยตนเอง อีกทั้งระเบียบ กฎหมาย และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ยังคงมีข้อจำกัดสำหรับคนพิการอยู่ (จักรพันธ์ พรหมฉลวย, 2561)

เหตุผลและปัญหาดังกล่าวข้างต้น ควรที่จะศึกษาการจัดการสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการกำหนดเป็นนโยบายการจัดการสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา
จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้
ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพการจัดการสวัสดิการคนพิการ และเปรียบเทียบความคิดเห็นของคนพิการที่มีต่อการจัดการสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วน

บุคคล ประชากรคือคนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ในเขตเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จำนวน 544 คน คำนวณตามสูตรทาโร่ ยามาเน่ ระดับความสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 231 คน ตัวแปรอิสระได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคล จำแนกเป็น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ ตัวแปรตามคือการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา กรอบแนวคิดในการวิจัยใช้แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสังคมของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ 2 พ.ศ.2556 มาตรา 20 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ในส่วนของแบบสอบถามเป็นการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ที่เป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ก่อนนำไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างมีการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงและหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้ค่าความสอดคล้อง 0.8 และทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น จำนวน 30 ชุด ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 ซึ่งนำเครื่องมือไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อหาค่าเที่ยงตรง (Reliability) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-Test) และค่าทดสอบเอฟ (F-Test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และเมื่อพบความแตกต่างจึงทำการเปรียบเทียบพหุคูณแบบ LSD ของ Fisher's Least-Significant Different

ขั้นตอนที่ 2 นำเสนอแนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 1 และแนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการ 8 ด้าน มาเป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้มาโดยคัดเลือกแบบเจาะจง จำนวน 11 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่ 1 คณะผู้บริหารเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ได้แก่ รองนายกเทศมนตรีที่ได้รับมอบหมาย กลุ่มที่ 2 พนักงานเทศบาลสายงานผู้บริหาร จำนวน 4 คน ประกอบด้วย ปลัดเทศบาล รองปลัดเทศบาล ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และงบประมาณ และหัวหน้าฝ่ายสังคมสงเคราะห์ กลุ่มที่ 3 พนักงานเทศบาลสายงานผู้ปฏิบัติ จำนวน 2 คน ได้แก่ นักสังคมสงเคราะห์ และนักพัฒนาชุมชน และกลุ่มที่ 4 คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการ จำนวน 4 คน วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยนำร่างรายงานแบบสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ทั้งหมดในแต่ละหัวข้อ เพื่อนำเสนอแนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

การวิจัยเรื่องนี้ผ่านการพิจารณารับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2567 และมีเอกสารรับรองเป็นลายลักษณ์อักษร ตามหนังสือที่ ARU-REC/48

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการศึกษา การจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ได้ดังนี้

1. สภาพการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาล ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านเบี้ยความพิการ ($\bar{X} = 4.01$, S.D. = 0.82) รองลงมา ได้แก่ ด้านการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.88) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ($\bar{X} = 2.59$, S.D. = 0.99)

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของคนพิการที่มีต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาล จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย คือ คนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลแตกต่างกัน พบว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ คนพิการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลแตกต่างกัน 2 ด้าน คือ ด้านการได้รับข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสาร และด้านเบี้ยความพิการ คนพิการที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการแตกต่างกัน 1 ด้าน คือ ด้านการศึกษา คนพิการที่มีรายได้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการแตกต่างกัน 2 ด้าน คือ ด้านการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม และด้านเบี้ยความพิการ ส่วนคนพิการที่มีเพศและอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการไม่แตกต่างกัน

3. แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา มีดังนี้

3.1 ด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยกระบวนการทางการแพทย์ เทศบาลควรจัดให้มีแพทย์และอาสาสมัครลงดูแลคนพิการตามบ้าน โดยมีหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ไปบริการ โดยเฉพาะนักกายภาพบำบัด หรือการจัดให้นักกายภาพบำบัดอยู่ในองค์กรเพื่อลงพื้นที่ฟื้นฟูผู้พิการหรือให้คำแนะนำแก่ผู้ดูแลผู้พิการ เพื่อให้ผู้พิการสามารถฟื้นฟูสมรรถภาพของตนเองให้พ้นจากความพิการหรือฟื้นฟูให้สามารถกลับมาช่วยเหลือตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่น เทศบาลควรสร้างองค์ความรู้ให้แก่อาสาสมัครดูแลคนพิการ จัดให้มีคู่มือสำหรับผู้ดูแลคนพิการให้ดูแลคนพิการทุกด้าน ส่งเสริม

ป้องกัน รักษา และฟื้นฟู เกิดการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชน สังคม ส่งผลให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี

3.2 ด้านการศึกษา เทศบาลควรจัดให้คนพิการสามารถเข้ารับบริการด้านการศึกษาศาหรับคนพิการ

3.3 ด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ เทศบาลควรจัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพให้แก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการ จัดอบรมอาชีพตามความเหมาะสมทางร่างกายและความต้องการเพื่อสร้างรายได้ สนับสนุนวิทยากรลงไปฝึกอาชีพตามบ้านให้กับคนพิการที่ไม่สามารถเดินทางได้ หาอาชีพ และตลาดรองรับให้แก่คนพิการที่สามารถประกอบอาชีพนั้น ๆ ได้

3.4 ด้านการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เทศบาลควรส่งเสริม สนับสนุน และให้ความสำคัญกับคนพิการ ให้ความรู้กับคนทั่วไปถึงความเท่าเทียมของคนพิการกับคนทั่วไปในสังคม สร้างเจตคติที่ดี ควรสร้างความเข้าใจและสร้างสัมพันธภาพที่ดีเพื่อให้เกิดการยอมรับในความแตกต่างของกันและกัน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมสำหรับคนพิการ

3.5 ด้านการได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย โครงการ และการช่วยเหลือทางกฎหมาย เทศบาลควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้ชัดเจน ทำความเข้าใจกับบุคลากร องค์กร ต้องยอมรับ และให้ความสำคัญกับคนพิการ เพื่อให้คนพิการเข้าถึง และให้คนพิการได้รับความเท่าเทียมกับคนทั่วไป เข้าถึงได้เหมือนคนทั่วไป

3.6 ด้านการได้รับข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร เทศบาลควรจัดทำสื่อของเทศบาล เพื่อให้คนพิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้น โดยเฉพาะจดหมายโดยตรง เสียงตามสาย แต่ควรเชิงรุกถึงตัวบุคคล

3.7 ด้านเบี้ยความพิการ เทศบาลควรจัดให้มีเบี้ยความพิการเพิ่มขึ้น 2,000 บาท/เดือน/คน โดยงบประมาณของรัฐบาล เทศบาลควรลงนาม MOU กับโรงพยาบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จัดทีมแพทย์ ประสานความร่วมมือในการลงพื้นที่เพื่อออกเอกสารรับรองความพิการที่บ้าน จัดหาเจ้าหน้าที่บริการทำบัตรคนพิการถึงบ้าน

3.8 ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เทศบาลควรช่วยเหลือในการปรับปรุงบ้านพักอาศัยคนพิการให้เหมาะสม โดยใช้งบประมาณของเทศบาล ตามอำนาจหน้าที่ ที่ดำเนินการได้ เทศบาลควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการตามความต้องการ การออกแบบในการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย ควรออกแบบตามความต้องการของผู้ใช้อย่างแท้จริง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยที่สำคัญของนักวิชาการมาอภิปรายผล ดังนี้

1. สภาพการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าเทศบาล ยังมีได้ให้ความสำคัญกับการจัดสวัสดิการคนพิการเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะเทศบาลยังไม่มีกระบวนการสำรวจความต้องการของคนพิการ ส่งผลให้มีการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นและงบประมาณรายจ่ายประจำปีรองรับน้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของจิตรกร โพธิ์งาม และไพศาล พากเพียร (2564) พบว่า สภาพการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตตำบลทุ่งเหียง อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรารักษ์ คำนนท์ (2560) พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้พิการโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้พิการ ได้แก่ เพศ อาชีพ รายได้ระดับการศึกษาสถานภาพสมรส และประเภทของความพิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และพบว่า ด้านสุขภาพกายมีสัดส่วนมากกว่าด้านอื่น ๆ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของคนพิการที่มีต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาล จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย คือ คนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลแตกต่างกัน พบว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ คนพิการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลแตกต่างกัน 2 ด้าน คือ ด้านการได้รับข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสาร และด้านเบี้ยความพิการ คนพิการที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการแตกต่างกัน 1 ด้าน คือ ด้านการศึกษา คนพิการที่มีรายได้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการแตกต่างกัน 2 ด้าน คือ ด้านการได้รับการยอมรับ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม และด้านเบี้ยความพิการ ส่วนคนพิการที่มีเพศและอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดสวัสดิการคนพิการไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของอรชรมารดา รอดแม, พิตรี เจ๊ะและ, อุสมาน มะลีละ และปพน บุขยมาลย์ (2566) พบว่า ผู้พิการที่มี เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ที่แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการของผู้พิการที่ไม่แตกต่างกัน และยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของอนัญญา เจียนรัมย์ (2557) พบว่า เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสาเหตุความพิการที่แตกต่างกันไม่ทำให้

ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะความต้องการสวัสดิการของคนพิการจะแตกต่างกันไปตามระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ เพราะปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อวิธีที่คนพิการใช้ชีวิตในสังคม ความสามารถในการเข้าถึงโอกาสต่าง ๆ และความท้าทายที่เผชิญในแต่ละวัน

3. แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย

3.1 ด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยกระบวนการทางการแพทย์ เทศบาลควรจัด

ให้มีแพทย์และอาสาสมัครดูแลคนพิการตามบ้าน โดยมีหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ไปบริการ โดยเฉพาะนักกายภาพบำบัด หรือการจัดให้มีนักกายภาพบำบัดอยู่ในองค์กรเพื่อลงพื้นที่ฟื้นฟูผู้พิการหรือให้คำแนะนำแก่ผู้ดูแลผู้พิการ เพื่อให้ผู้พิการสามารถฟื้นฟูสมรรถภาพของตนเองให้พ้นจากความพิการหรือฟื้นฟูให้สามารถกลับมาช่วยเหลือตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่น สอดคล้องกับผลการวิจัยของวรารักษ์ คำนนท์ (2560) พบว่า อยากให้หน่วยงานมีการบำบัดฟื้นฟูผู้พิการอย่างทั่วถึงและต่อเนื่อง เทศบาลควรสร้างองค์ความรู้ให้แก่อาสาสมัครดูแลคนพิการ จัดให้มีคู่มือสำหรับผู้ดูแลคนพิการให้ดูแลคนพิการทุกด้าน ส่งเสริม ป้องกัน รักษา และฟื้นฟู เกิดการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชน สังคม ส่งผลให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของอนล ศรีสำราญ (2559) พบว่า ภาครัฐควรส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในด้านสิทธิต่าง ๆ แก่คนพิการอย่างทั่วถึง และเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์เรื่องการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรจัดหน่วยบริการเคลื่อนที่ในการออกนอกสถานที่เพื่อจัดทำบัตรให้กับคนพิการ และสร้างอาสาสมัครสาธารณสุขที่สามารถช่วยเหลือคนพิการและจัดทำข้อมูลประวัติหรือทะเบียนคนพิการในชุมชนเพื่อเป็นการดูแลคนพิการอย่างยั่งยืน

3.2 ด้านการศึกษา เทศบาลควรจัดให้คนพิการสามารถเข้ารับบริการด้านการศึกษาสำหรับคนพิการ สอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณัย ทับทิมศรี (2560) พบว่า แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการ ส่งเสริมการเข้าถึงการศึกษา เพื่อเพิ่มความสามารถในการพัฒนาตนเอง องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านใหม่ควรประสานหน่วยงานต่างๆ เพื่อจัดการศึกษาให้คนพิการสามารถเข้าถึงได้ในระดับท้องถิ่น สร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรของคนพิการให้เป็นที่ยอมรับในชุมชน และสามารถเข้าถึงสวัสดิการของตนเองได้ง่ายและไม่ยุ่งยาก

3.3 ด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ เทศบาลควรจัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพให้แก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการ จัดอบรมอาชีพตามความเหมาะสมทางร่างกายและความต้องการเพื่อสร้างรายได้ สนับสนุนวิทยากรลงไปฝึกอาชีพตามบ้านให้กับคนพิการที่ไม่สามารถเดินทางได้ หาอาชีพ และตลาดรองรับให้แก่คนพิการที่สามารถประกอบอาชีพนั้น ๆ ได้ สอดคล้องกับผลการวิจัย

ของณัฐชานันท์ วงศ์ชาติ และลลวิ ปิยะบัณฑิตกุล (2566) พบว่า ความต้องการที่คนพิการต้องการ ได้รับการดูแลจากชุมชน ได้แก่ การฝึกทักษะอาชีพตามความถนัดของแต่ละคน และยังสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของกันยา ไชยรินทร์ (2564) พบว่า ต้องการให้รัฐฝึกอาชีพให้แก่คนพิการ และยัง สอดคล้องกับผลการวิจัยของจิตรกร โพธิ์งาม และไพศาล พากเพียร (2564) พบว่า ควรมีการสำรวจ ความต้องการพัฒนาอาชีพคนพิการทุกกลุ่ม

3.4 ด้านการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เทศบาลควร ส่งเสริมการจัดกิจกรรมสำหรับคนพิการ เช่น วันคนพิการสากล เกี่ยวกับการสงเคราะห์ การให้ ความรู้ เพราะถือว่าเป็นคนพิการในพื้นที่ แต่ความพิการอาจทำให้การเดินทางมารวมตัวกันลำบาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณัย ทับทิมศรี (2560) พบว่า แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการ ให้คนพิการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการทางสังคม ไม่เก็บตัว ลดปมด้อยของคนพิการซึ่งเกิดจาก สภาพร่างกาย ให้คนพิการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมของคนพิการ โดยสามารถกำหนดโครงการ และกิจกรรมนันทนาการด้วยตนเอง เพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคของคนพิการ ได้ตรงเป้าหมาย เทศบาลส่งเสริมให้คนพิการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เช่น การประชุม การทำกิจกรรมต่าง ๆ ของทางเทศบาล สอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐพงศ์ เป็นลาภ (2562) พบว่า องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นควรมีแนวทางในการกระตุ้นให้คนพิการได้เข้าร่วมกิจกรรม รวมถึงการจัดโครงการ หรือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับคนพิการ เพื่อเป็นการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพให้กับคนพิการ พร้อม ทั้งควรให้ความสำคัญกับการสนับสนุนทางสังคมในส่วนต่าง ๆ สร้างความตระหนักการเห็นคุณค่าใน ตนเอง และสนับสนุนการดูแลคนพิการโดยครอบครัว และชุมชน ต่อไป

3.5 ด้านการได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย โครงการ และการช่วยเหลือทาง กฎหมาย เทศบาลควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้ชัดเจน ทำความเข้าใจกับบุคลากร องค์กรต้อง ยอมรับ และให้ความสำคัญกับคนพิการ เพื่อให้คนพิการเข้าถึง และให้คนพิการได้รับความเท่าเทียม กับคนทั่วไป เข้าถึงได้เหมือนคนทั่วไป สอดคล้องกับผลการงานวิจัยของจักรพันธ์ พรหมฉลุย (2561) สรุปได้ว่า การเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ของคนพิการ คือ การที่คนในสังคม ทุกหน่วยงานภาครัฐ เอกชนให้ความสำคัญและตระหนักถึงคนพิการมากยิ่งขึ้นปรับเปลี่ยนมุมมองและมีทัศนคติที่เชิงบวก ต่อคนพิการในสังคม เนื่องจากคนพิการในปัจจุบันสามารถใช้ชีวิตร่วมกับคนมิพิการในสังคมได้มี คุณภาพ และเมื่อใดที่สังคมเปิดใจยอมรับและเข้าใจคนพิการ เมื่อนั้นความเสมอภาคของการอยู่ร่วม ในสังคมจะเกิดขึ้น แม้แต่การบังคับใช้กฎหมาย การส่งเสริมและสนับสนุนคนพิการเพื่อให้ได้รับ สวัสดิการและสิทธิก็จะเกิดขึ้นอย่างจริงจัง นั้นหมายความว่าพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการใน สังคมไทย กำลังพัฒนาตามกรอบแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนพิการในสังคม

และสอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ “คนพิการเข้าถึงสิทธิได้จริงดำรงชีวิตอิสระ ในสังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอย่างยั่งยืน”

3.6 ด้านการได้รับข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร เทศบาลควรจัดทำสื่อของเทศบาล เพื่อให้คนพิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้น โดยเฉพาะจดหมายโดยตรง เสียงตามสาย แต่ควรเชิงรุกถึงตัวบุคคล สอดคล้องกับผลการวิจัยของอนล ศรีสำราญ (2559) พบว่า ภาครัฐควรส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในด้านสิทธิต่าง ๆ แก่คนพิการอย่างทั่วถึง และเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์เรื่องการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรจัดหน่วยบริการเคลื่อนที่ในการออกนอกสถานที่เพื่อจัดทำบัตรให้กับคนพิการ และสร้างอาสาสมัครสาธารณสุขที่สามารถช่วยเหลือคนพิการและจัดทำข้อมูลประวัติหรือทะเบียนคนพิการในชุมชนเพื่อเป็นการดูแลคนพิการอย่างยั่งยืน

3.7 ด้านเบี้ยความพิการ เทศบาลควรจัดให้มีเบี้ยความพิการเพิ่มขึ้น 2,000 บาท/เดือน/คน โดยงบประมาณของรัฐบาล สอดคล้องกับผลการวิจัยของกันยา ไชยรินทร์ (2564) พบว่า ต้องการเบี้ยยังชีพผู้พิการในอัตราที่เพิ่มขึ้น และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณัย ทับทิมศรี (2560) พบว่า แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการ การเพิ่มเบี้ยคนพิการ เนื่องจากคนพิการส่วนใหญ่เห็นว่าเบี้ยคนพิการ ยังไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน

3.8 ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เทศบาลควรช่วยเหลือในการปรับปรุงบ้านพักอาศัยคนพิการให้เหมาะสม โดยใช้งบประมาณของเทศบาล ตามอำนาจหน้าที่ ที่ดำเนินการได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฏฐชานันท์ วงศ์ชาติ และลัทธิ ปิยะบัณฑิตกุล (2566) พบว่า ความต้องการที่คนพิการต้องการได้รับการดูแลจากชุมชน ได้แก่ การปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการทำกิจวัตรประจำวัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณัย ทับทิมศรี (2560) พบว่า แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการ ปรับปรุงที่อยู่อาศัยของคนพิการตามสมควรแก่สภาพ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนในการดำรงชีวิตประจำวัน เทศบาลควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการตามความต้องการ การออกแบบในการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย ควรออกแบบตามความต้องการของผู้ใช้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับผลการวิจัยของนภัณ นิตวณะกุล (2559) พบว่า นายช่างที่เป็นผู้ออกแบบการปรับปรุงบ้านสำหรับคนพิการ ควรทำการศึกษาพฤติกรรม และปัญหาการใช้ชีวิตของคนพิการแต่ละบุคคลโดยละเอียด ก่อนทำการออกแบบเพื่อที่จะปรับปรุงในส่วนที่ใช้งานจริง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการช่วยเหลือคนพิการและบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ

องค์ความรู้ใหม่

ผู้วิจัยขอนำเสนอองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการ

แนวทางการจัดสวัสดิการคนพิการของเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ทั้ง 8 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยกระบวนการทางการแพทย์ ควรจัดแพทย์อาสาสมัครลงดูแลคนพิการตามบ้าน อำนวยความสะดวกในการเดินทางไปรักษา จัดหาเครื่องช่วยความพิการและอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่เพียงพอ
2. ด้านการศึกษา จัดให้คนพิการสามารถเข้ารับการศึกษาศำหรับคนพิการไม่มีค่าใช้จ่าย จัดให้มีทุนการศึกษาให้กับเด็กพิการ
3. ด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ จัดให้มีการรับงานมาทำที่บ้าน จัดให้มีเครื่องมือประกอบอาชีพให้แก่คนพิการ จัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพให้แก่คนพิการ
4. ด้านการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ส่งเสริม สนับสนุน และให้ความสำคัญกับคนพิการ ให้ความรู้กับคนทั่วไปถึงความเท่าเทียมของคนพิการกับคนทั่วไปในสังคม สร้างเจตคติที่ดี ควรสร้างความเข้าใจและสร้างสัมพันธภาพที่ดีเพื่อให้เกิดการยอมรับในความแตกต่างของกันและกัน
5. ด้านการได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย โครงการและการช่วยเหลือทางกฎหมาย ให้ความรู้คนพิการ เพื่อทราบถึงความช่วยเหลือด้านต่างๆ ทางกฎหมาย ให้ความสำคัญกับคนพิการ เพื่อให้คนพิการเข้าถึง และให้คนพิการได้รับความเท่าเทียมกับคนทั่วไป เข้าถึงได้เหมือนคนทั่วไป
6. ด้านการได้รับข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสาร จัดทำสื่อของเทศบาลเพื่อให้คนพิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร จัดให้มีสมาคม ชมรมหรือกลุ่มคนพิการในท้องที่ เพื่อได้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน
7. ด้านเบี้ยความพิการ สนับสนุนให้เบี้ยความพิการเพิ่มขึ้น MOU กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง บริการทำบัตรคนพิการถึงบ้าน อำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการลงทะเบียน และรับเบี้ยความพิการแก่คนพิการ
8. ด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย ปรับปรุงบ้านพักอาศัยคนพิการให้เหมาะสม โดยใช้งบประมาณของเทศบาล ตามอำนาจหน้าที่ที่ดำเนินการได้ ออกแบบตามความต้องการของผู้ใช้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีการออกกฎหมาย ระเบียบ แนวทางในการจัดสวัสดิการคนพิการสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความชัดเจนมากขึ้น โดยการวางแผนร่วมกันกับทุกภาคส่วน ผ่านการมีส่วนร่วมของคนพิการ ครอบครัวของคนพิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และภาคเอกชน เพื่อให้แนวทางการจัดสวัสดิการครอบคลุมทุกมิติ

2. การจัดสรรงบประมาณในการจัดสวัสดิการอย่างต่อเนื่องและดำเนินการอย่างมีมาตรฐานไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีการสำรวจความต้องการจริงและจัดลำดับความสำคัญคำนึงถึงความเร่งด่วนและความสำคัญของบริการแต่ละประเภท นำข้อมูลไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ยั่งยืนและครอบคลุม มีการวางแผนระยะยาว เพื่อให้มีความต่อเนื่องในการจัดสวัสดิการ อีกทั้งมีการจัดสรรงบประมาณให้ครอบคลุมหลายด้าน มีการติดตามและประเมินผลการใช้จ่าย รวมไปถึงการบูรณาการงบประมาณกับภาคส่วนอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ควรมีกระบวนการสำรวจความต้องการของคนพิการ หรือจัดเจ้าหน้าที่หรือพนักงานวิจัยลงพื้นที่เพื่อติดต่อกับคนพิการโดยตรงและเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสำรวจภาคสนาม เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่สะท้อนความเป็นจริง เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนจัดการสวัสดิการที่เหมาะสมและตอบโจทย์ความต้องการของคนพิการได้อย่างแท้จริง

2. ควรมีช่องทางสะดวกสำหรับคนพิการเข้าถึงการจัดสวัสดิการของเทศบาล

เอกสารอ้างอิง

- กองยุทธศาสตร์และงบประมาณ เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา. (2566). *แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570) เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา*. (อัดสำเนา)
- กันยา ไชยรินทร์. (2564). *ความต้องการการจัดสวัสดิการสังคมของผู้พิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโคกกระชาย อำเภอบุรี จังหวัดนครราชสีมา*. (การค้นคว้าอิสระหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- จักรพันธ์ พรหมฉาย. (2561). *การจัดการสิทธิและสวัสดิการคนพิการตามกฎหมายของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี*. *วารสารวิชาการ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี*, 1(1), 69-83.

- จิตรกร โพธิ์งาม และไพศาล พากเพียร. (2564). บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตำบลทุ่งเทิง อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสาร มจร.อุบลปริทรรศน์*, 6(1), 95-106.
- ณัฏฐ์ชานันท์ วงศ์ขาลี และลัษวี ปิยะบัณฑิตกุล. (2566). การศึกษาปัญหาและความต้องการดูแลฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการทางการเคลื่อนไหวในชุมชน. *วารสารการพยาบาลและการดูแลสุขภาพ*, 41(4), 1-13.
- ณัฐพงศ์ เป็นลาภ. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย: ศึกษาเฉพาะกรณีตำบลบางโกล้ง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณัฐวิกรม พันธวงศ์ภักดี และนิภัทรา นาคสิงห์. (2563). ผู้พิการในประเทศไทย และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่ยั่งยืน-กับคุณเจนจิรา บุญสมบัติ. เข้าถึงได้จาก <https://www.sdgmovement.com/2018/04/30/gawa/>
- นภักคม นิตวินะกุล. (2559). สภาพการอยู่อาศัยของคนพิการหลังการปรับปรุงบ้านในโครงการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (วิทยานิพนธ์เคหพัฒนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์). คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณัย ทับทิมศรี. (2560). บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดสวัสดิการให้แก่คนพิการ: ศึกษากรณีองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านใหม่ อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดกาฬสินธุ์. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์.
- วราภรณ์ คำนนท์. (2560). คุณภาพชีวิตของผู้พิการในอำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ. *สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 ขอนแก่น*, 24(3), 42-52.
- อนล ศรีสำราญ. (2559). การเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ในเขตเทศบาลอ้อมน้อย. (สารนิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม). คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนัญญา เจียนรัมย์. (2557). ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 25(1), 63-70.

อรรฆราม ดารอแม, พิตรี เจ๊ะและ, อุสมาน มะลีละ และปพน บุขยมาลย์. (2566). ความต้องการ
สวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา. ใน การประชุม
วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 14 มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, (น. 814-827).
สงขลา : มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.